

RAZCVET

Po neuspešni karieri vzgojiteljice se je znova lotila študija. Poskusila je študije različnih humanističnih ved (psihologijo, pedagogiko, etnologijo, tuje jezike) ter vmes igrala klavir po kavarnah in delala kot tajnica in vzgojiteljica prizadetih otrok. Jurij Souček ji je predlagal vpis na igralno akademijo. Popolnoma brez izkušenj se je odpravila na avdicijo in uspelo ji je. Pri predvojaški vzgoji pa je prišlo do incidenta. Predavala je polkovnica, narodna herojka. Ko je Svetlano nekoč nahrulila, ji je ta vrnila milo za drago. Zaradi tega je bila dva semestra v disciplinskem postopku in ni smela opravljati izpitov. Ko je po kazenskem premoru nadaljevala študij, se je znašla med sošolci, kot so Boris Cavazza, Jerca Mrzel, Tone Gogala. Predavala jim je izvrstna profesorica Vida Juvan. Še vedno je bila brez denarja, zato je nekaj časa živela kar v kopalnici akademije, nato pa v zaodru ljubljanskega Mestnega gledališča. V času, ko je bila brucka, je v baru prišlo do usodnega srečanja z Gregorjem Strnišo. Devet let starejši pesnik jo je popolnoma prevzel, rodila se je velika ljubezen. Gregorju je v tem času pomagala pri pisanju njegove drame Samorog. Sama je napisala in odigrala glavno vlogo Uršule. Pri tem je leta 1962 dobila nagrado Sterijinega pozorja. Leta 1968 je doštudirala na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo v Ljubljani in bila nekaj let uspešna gledališka igralka v Mestnem gledališču ljubljanskem in SNG Drama. Toda zaradi »ponarejenih odnosov med ljudmi«, intrig, opravljanja in boja za vloge je gledališče zapustila. Vse od leta 1970 živi kot svobodna književnica in vsestransko ustvarja.

Z njimi je delila študentska leta: Jerca Mrzel, Boris Cavazza, profesorica Vida Juvan

Predvojaška vzgoja

Svetlana in Gregor

Gregor Strniša

Sladka skušnjava

»Bilo je obdobje, ko sem jedla kremšnito za kremšnito. Nisem mogla nehati, bila sem sita, pa sem se še basala. To je bilo v glavi, ker je kremšnita za povojne otroke bila nekaj nedosegljivega. Takrat je bilo dobiti jajce na krožnik nekaj nedosegljivega, kaj šele, da bi jajca porabili za kremšnite. Gre za tisto: zdaj pa lahko pojem toliko kremšnit, kolikor jih hočem, pa če crknem. Ni dosti manjkalo, pa bi res crknila. Nisem hotela nehati, hotela sem si dokazati, da jih lahko pojem, kolikor hočem, in da mi jih nihče ne sme vzeti. Gre za strah, da bo nekdo prišel in rekel: »To ni tvoje, to je moje.« Sem pa tudi plačala s slabostjo v želodcu, kar je tudi edino prav. To se nekje neha. Ko se enkrat napokaš kremšnit, si tega potem za vse življenje odrešen.«

»V življenju je zelo redko kdaj, da se dva zagledata drug v drugega v prvem hipu. Meni se je to zgodilo le enkrat v življenju, pa nikoli več. Pri nama z Gregorjem je bilo na prvi pogled. Meni se je zdel tako krasen, imel je svetle oči, goste črne obrvi, goste kodraste lase, z mano je bilo v hipu konec. Bili smo v Slonu, v baru. Osvajal me je njegov prijatelj. Še opazila ga nisem. Z Gregorjem sva sedela za mizo in sva se le gledala. To je trajalo dve leti in pol, skoraj tri leta, preden sva pojedla smetano. Kadar ni bil pijan, je bil krasen, ampak imel je obdobja, ko je moral pil, takrat se je pač spremenil v beštijo, kot vsak človek. Tisti čas sem že pisala poezijo. Igrala sem v njegovem Samorogu in Žabah. Ko sem igrala v Samorogu, sva bila še zaljubljena, v Žabah pa sva bila le še prijatelja. Dolgo sva bila prijatelja, dokler me ni njegova žena z intrigami spravila stran. Hotela ga je imeti le zase.«

»Ko sva bila z Gregorjem le prijatelja, bi še enkrat spal z mano. Rekla sem mu: »Zdaj pa ne bi, ker to ni več tisto, kar je bilo, razen tega si ne želim še enkrat zanositi.« Rekel je, da ne morem zanositi, ker je naredil vazektomijo. Če imaš vazektomijo, nikoli več ne moreš imeti otrok. Ko se je poročil, pa je imel punčko, ki je bila izrezani on ...«

